

הכל בגן

מאת ג'יילס קופר תרגום ועיבוד עידו ריקלין בימוי איה קפלן

תיאטרון
באר-שבע



מנהל ייצור ותפעול: יואב מהרבי
 מנהל הצגה: איציק קריספין
 מנהל טכני: אבי קובני
 מנהל במה ראשי: אלי יוספי
 מנהל במה: משה הראל
 עוזרת במאי: דניז אטרקצי
 תפעול תאורה: רותם אבירם, שמואל מור
 תפעול סאונד: אופיר ספיר, אייל פיש
 רקוויזיטור: חנוך אברהם
 צוות טכני: אלי יוספי
 אחראית מלבישות: לריטה מיגירוב
 מלבישה: מיכל אסיאס
 תסרוקות: רעיסה פודלובה
 ייצור אביזרים: אהובה ארז
 בניית תפאורה: שירותי במה "במה פלוס"
 תפירת תלבושות: אלינה ניסנזון
 הפקה ועריכת תוכנית: שני אמור
 עיבוד תכנים: מאיה פרגי
 עיצוב תוכנית: סטודיו יוכי לנג
 צילום תוכנית: יוסי צבקר
 הפקות דפוס: דפוס דימונה
 הסעות: אמינות בשירות, אילן נאור והמוביל הדרומי צביקה
 הובלות: "משה צמח", "בני את אמיר"
 משך ההצגה: שעה ו-40 דקות (ללא הפסקה)
 הצגה ראשונה: 5/5/13

בחסות:
 משרד התרבות והספורט
 עיריית באר-שבע
 הרשות לפיתוח הנגב

תיאטרון באר-שבע
 במשכן לאמנויות הבמה באר-שבע, שד' יצחק רגר 41 באר-שבע,
 טל: 08-6266444

הצטרפו לדף הפייסבוק

מאת: גיילס קופר
 תרגום ועיבוד: עידו ריקלין
 בימוי: איה קפלן
 עיצוב תפאורה: יהודית אהרון
 עיצוב תאורה: זיו וולושין
 עיצוב תלבושות: סבטלנה ברגר
 מוסיקה: טל בלכרוביץ'
 קרבות במה: גנאדי בביצקי
 שחקנים:
 אביטל פסטרנק - ג'ני אקטון
 יוסי מרשק - ברנרד אקטון
 אביהוד תדהר - רוג'ר אקטון
 ולדימיר פרידמן - ג'ק פוסטר
 חגית בן עמי - ליאוני פימוז
 מיכל ברנד - לורה היקס
 מולי שולמן - סטיבן היקס
 הילה סורג'ון - לואיז פלמר
 קובי ליבנה - טום פלמר



הנה, אנו המפונקים / אלון עידן, "הארץ"

בגינת המשחקים השכונתית, המקום שאליו מתנקזות המשפחות אחר הצהריים, מערכת היחסים בין ההורים לילדים הצטמצמה בשנים האחרונות אל תוך הציר הבינארי "נעים"/"לא נעים". כל פעולה של הילד - פיזית או מילולית - נמדדת על פי עוצמת הנעימות או חוסר הנעימות שהיא מסבה להורה. ילד עשוי לבוא לאמו שיושבת בשלוחה על הספסל, למשוך את שערותיה בכוח ולזכות בתמורה להמנון הנזפני הגנרי, "זה לא נעים לי". לאחר הישמע ההמנון הילד עשוי לפצות את האם על ידי ליטוף שערותיה, כשכעת יישלף לעברו החיזוק החיובי ההופכי: "יופי מאמי, עכשיו זה כן נעים לי".

כמובן שזו לא האופציה היחידה: אותו ילד נזוף, שספג פגיעה פומבית באנו השברירי, עלול לגלות התנגדות גדולה לזעם העצור של אמו ולעשות אף הוא שימוש ברטוריקה החדשה: "אמא, די, זה לא נעים לי שאת מדברת אלי ככה". תגובה מעין זו עלולה לגרום לאם להבהיר ש"גם לי לא נעים שאתה מושך לי בשיער", ולילד להחזיר שוב ב"אבל אמא, זה לא נעים לי שאת אומרת לי שלא נעים לך", וכך עד אין סוף.

את החדירה של "נעים"/"לא נעים" לאטמוספירה המשפחתית ניתן להסביר בעזרת שני תהליכים מרכזיים: הראשון - קידוש בורגני מוחלט של חיי נוחות שממומשים על ידי פעולות שמסבות עונג מבוקר (ארוחת בוקר בנמל תל אביב בימי שישי; צימר בצפון - טיול טרקטורונים + "היה מדהים"; שימוש בג'יפ לנסיעה בעיר; רכישת גאדג'טים אובססיבית; לימודי תואר שני לצורכי התבשמות עצמית); והשני - השתלטות תרבות הפאסיבאגנרסיב על מעמד הביניים (האשה תאמר לבעלה: "בא לך להוריד את הזבל?" כשהמשמעות האמיתית היא: "תוריד את הזבל!"; גם במילואים כבר לא "מורידים פקודה" - פעולה אגרסיבית - אלא מבקשים מהחייל לקחת את הציוד למחסן "בקטנה", כשהמשמעות של ה"בקטנה" זהה למעשה לפקודה; אחרי היוודע תוצאות המדגמים אמר גדעון סער לכל הערוצים: "אני מציע לכולם..." כשהמשמעות האמיתית של האמירה היא "אני מורה/מצווה על כולם").

שני התהליכים - קידוש הנוחות והשתלטות הפאסיבאגנרסיב - משלמים זה את זה ומסמלים את הפיכתו של התא המשפחתי ליצור שתר באופן עקבי אחר עונג מבוקר (מבוקר, משום שהתא המשפחתי עדיין מחויב לגנות פעולות כמו בגידה של הבעל/אשה, אף על פי שמדובר במימוש עונג), ושדואג להסתיר את גילויי הכאב, הזעם והאלימות תחת מעטה רטורי רך ומלטף (כמובן, עד לרגע שבו נחצה סף מסוים, ואז כל האלימות פורצת באופן שעל פניו נראה לא פרופורציונלי". גינת המשחקים - על בוגריה וטפה - היא כבר מזמן לא רק גינת המשחקים. היא האופן שבו אנו תופשים את המציאות. העובדה שעדיין לא כל משפחה מצליחה

לרכוש ג'יפ לנסיעה בעיר, לא כל משפחה יכולה להרשות לעצמה אייד 3 שבוע אחרי שהוא נוחת בחנויות ויש פקקים מטורפים בכניסה לחניה של נמל תל אביב בשישי בבוקר - כל אלו מוצגים ונתפשים כדוגמאות מייצגות לפגמים המרכזיים של התקופה, אלה שלא מאפשרים מימוש מוחלט של העונג המבוקש. ייתכן שזה הדבר הלא נעים באמת.

דבר הבמאית / איה קפלן

בית זה כסף, גינה זה כסף, בגדים זה כסף, פיצה של ילד זה כסף. סליחה, מה פה זה לא כסף?"

כך שואלת ליאוני פיימוז את נ'ני, גיבורת ההצגה בפתיחתה. בשיאה של הדרמה היא אף מצהירה: "כל אחד יכול להתרגל. לכל דבר."

ואכן, הדמויות בהצגה מתמכרות לכסף שבאמת נדמה להן שהוא הכל ושהוא קל ולאט לאט מוצאות את עצמן משלמות בכל מה שהוא לא כסף: ביושרה שלהן, בכבוד העצמי, באמון ההדדי ובסוף גם בצלם אדם. זה קשה להן בהתחלה, פעם אחר פעם הן מציבות לעצמן קו אדום אותו הן מצהירות שלא יעברו אך מוצאות את עצמן מרחיקות אותו שוב ושוב, מתרגלות במהירות להתרגל ומותחות את הגבול הפנימי עד שהוא נפרץ לחלוטין.

היה לי כיף גדול לביים את המחזה הזה, שהוא בעיני משל חריף, מענג ומצחיק על חברה שאיבדה מרכז כובד פנימי ושאר רוח ולכן גם מוססה את גבולותיה ושרגשות אנושיים משמשים בה כמטבע עובר לסוחר.



דור שלם לא גומר את החודש / דרור פויר, "גלובס"

עצמאות כלכלית, לפי ההגדרה החביבה עליי, היא היכולת לשמור על רמת החיים - גם אם תיפסק ההכנסה ממשכורת. היא חביבה עליי למרות, או אולי בגלל, שהיא אומרת שלעולם, אבל לעולם, לא אגיע לעצמאות כלכלית. לא אני ולא אף אחד שאני מכיר.

כולם אנשים שעובדים קשה, מרביתם מרוויחים טוב, וזה לא עוזר להם בכלום. כ-40% ממה שנקרא מעמד הביניים הצהירו בסקר שנערך לפני פחות משנה כי לא יוכלו לעמוד בהוצאה פתאומית ובלתי צפויה של אלפי שקלים בודדים מעכשיו לעכשיו. חלקם פשוט לא יעשו זאת, חלקם יכנסו לבור, הלואה רודפת הלואה.

כלומר, רובנו רחוק מעצמאות כלכלית. כי בשביל עצמאות כלכלית צריך הרבה - ואני מקווה שאתם רושמים את זה - כסף.

אבל עצמאות כלכלית היא לא רק החודש הבא, היא גם העתיד הרחוק. היא סוג של תקווה. אם תרצו, היא ניסיון נואש לשמר סדר חברתי מוכר ההולך ועובר מן העולם, סדר שבו ההורים עובדים ומצליחים לשים משהו בצד בשביל עצמם ובשביל הילדים.

זרמי עומק ושינויים טקטוניים

דור ההורים והסבים שלנו הצליחו לעשות את זה גם ממשכורות צנועות, וחלקם אף נהנים מפנסיה מספקת. לנו אין הרבה סיכוי. הרי גם אם תצליחו לחסוך 2000 שקל בחודש למשך 20 שנה - עניין לא טריוויאלי כלל וכלל גם לזוג המרוויח משכורות מעל לממוצע במשק - תישארו עם כחצי מיליון שקל.

גם בהנחה האופטימית, הכמעט לא מציאותית, ששום דבר יוצא דופן לרעה לא קרה ב-20 השנה האלה שיאלץ אתכם לשבור את החיסכון - אם יש לכם שני ילדים, זה לא יספיק להם להרבה. וזה עוד לפני שאתם עצמכם יצאתם לפנסיה, והפנסיה של הדור שלנו, לאט-לאט אנחנו מבינים את זה, הולכת להיות לא משהו בכלל.

ומצד שני, היא הולכת להיות ארוכה, ארוכה. הגיוני יותר יהיה לחסוך לעובד סיעודי מאשר לדירה חדשה. וכל מי שעניו בראשו יודע שזה לא הולך להשתפר בעתיד הנראה לעין. התרחיש האופטימי יהיה להשאיר את האף מעל למים ולהתפלל שלא יהיו גלים גבוהים.

זה לא אנחנו, וזה לא משהו שעשינו לא נכון. יש פה משהו גדול מאיתנו, מגמות עולמיות, זרמי עומק, שינויים טקטוניים. כל הקונספט של מנוחה ונחלה כבר לא תופס. העתיד הכלכלי של רובנו עומד בסימן שאלה גדול. נצטרך לעבוד עד

שניפול, ואת ילדינו נשלח את העולם בלא הרבה יותר מטפיחה על השכם. זה לא משאיר הרבה תקווה, ובלי תקווה אין חזון, ובלי חזון אין עצמאות.

מרבית האוכלוסייה חיה איפשהו על הספקטרום שבין היד לפה. אוגרים שרצים על גלגל בתוך כלוב רק בשביל להישאר באותו המקום. מרביתנו לא יכולים שלא לעבוד, ועובדים יותר ויותר תמורת משכורות שנותנות פחות ופחות. חוסכים פחות ופחות לימים שיהיו שחורים יותר ויותר.

רובנו רואים מיעוט קטן הזוכה לעצמאות כלכלית מהסוג שלעולם לא יהיה לנו, וכועסים. חוסר התקווה הזה, חוסר הסדר הפתאומי הזה, אלה הדברים שעמדו שעמד בבסיס המחאות של מעמד הביניים. בדיוק זה שראה את הוריו מקבלים דירה מהסבים, בעצמו קיבל מעט אם היה לו מזל, ומבין פתאום שלו עצמו לא ישאר מה לתת.

מאחר שזו מחשבה כל-כך מדכאת ומדכדכת, הדחקנו את זה. אבל הדבר יצא מאיתנו בכל זאת בתור זעקה מעודנת יותר נגד יוקר המחיה. במקום לזעוק נגד העתיד, זעקו נגד ההווה. התחלה טובה, אבל זה לא יכול להספיק. זעקה ודאית תישמע לבטח גם בחודשים הקרובים.

וככה אנחנו, בין הפטיש לסדן. מצד אחד, עתיד לא ברור והווה שרק הולך ומתייקר, הולך ומתנכר. מהצד שני, תרבות צריכה כמעט אכזרית שעושה הכול כדי שתבזבז - סליחה, תצרוך - במקום לחסוך.

עבור יותר ויותר מאיתנו, עצמאות כלכלית היא אפילו לא אופציה. זו התחושה הלפעמים מעורפלת ולא ברורה שעמדה בעומק כמה מהמחאות האחרונות, התחושה שעצמאות כלכלית כמעט שאינה אופציה.

אפשר לקרוא לזה גם חוסר ניידות חברתית. בישראל של השנים האחרונות, נורלך נקבע כמעט מראש. וגם כאן, זה לא חייב להיות בגלל משהו שעשית נכון או לא נכון, מספיק איפה שנוולדת ולמי. זה משהו גדול ממך.

עצמאות כלכלית - או במילים אחרות, הרכוש שמאפשר אותה - הייתה פעם, עד לא כל-כך מזמן, המובן מאליו. החיים היו מן שלבים שאתה מטפס בהם עד לעצמאות הכלכלית המובטחת. זו הייתה המטרה, והיא עשתה את הטיפוס לשלו יותר, בטוח יותר.

פתאום היא איננה, ובלעדיה נשאר רק טיפוס מפרך לשום מקום. אתה יכול לחסוך 2000 שקל בחודש למשך 20 שנה במאמץ לא קטן ולהישאר בלי כלום, אז בשביל מה? העצמאות הכלכלית עמדה בבסיס הסדר החברתי. היא הייתה ככל הנראה הדבר הראשון שהלך לאיבוד כשהוא קרס.

הכל נשאר בגן / דבר המתרגם והמעבד, עידו ריקלין

בשנת 1962 העלה ה"רויאל שייקספיר קומפני" את מחזהו של ג'יילס קופר "הכל בגן". זו היתה קומדיה שחורה, מהווי החיים בפרבר של לונדון. הבעל יוצא מדי בוקר ברכבת לעבודה בעיר הגדולה, ומשאיר את אשתו בביתם המוקף בגן. עולם הפרברים של תחילת שנות השישים, המתואר במחזה, הוא עולם של כמעט-שפע. כמעט, מאחר שהחיים הטובים באמת היו בעיר הגדולה, או בארץ אחרת. ברנד וג'ני, גיבורי המחזה, עדיין חוששים מפני חשבונות הגז והחשמל, כמהים לקנות שולחן חדש, אבל בינתיים אוספים קופוני הנחה לקניית מצרכים. כבר בתחילת המחזה, מפגיש קופר את הזוג הבורגני הממוצע, עם שתי דמויות יוצאות דופן - השכן הבוהמיין ג'ק, צייר רישומי אופנה במגזינים, שחיוו חסרי-הדאגות מעוררים קנאה. ולעומתו - נברת פימוז, מהגרת קשישה, ניצולת שואה, המציעה לג'ני אפיק השתכרות מקורי ובלתי-בורגני בעליל - זנות. מה שמתחיל כקומדיה-גיטוים חביבה, נמשך כסאטירה פרועה על הגבולות הדקים של המוסר האנושי ומסתיים בטון מורבידי ומטריד. הבעל והרעיה "הנורמטיביים", נגררים לזנות ולרצח - בדיוק כמו "שעושים כולם", כל הבעלים והרעיות בסביבתם.

ארבע שנים לאחר שעלה "הכל בגן" חזר קופר ברכבת מארוחת ערב של איגוד המחזאים, ובאירוע שהוגדר כתאוניה, נפל מן הרכבת אל מותו.

שנה לאחר מכן עיבד אדוארד אולבי, מגדולי המחזאים האמריקאים, גירסה מחדשת של המחזה הבריטי, המתרחשת בפרבר אמריקאי. אצל אולבי הרצון הקפיטליסטי "להצליח ולהתקדם" הוא אבי כל-רע. הזוגות הפרבריים האמריקאים משוועים לכסף כדי לקנות לעצמם חיי מותרות מעל ליכולתם הכלכלית. בגירסה האמריקאית מספקת את פתרון דמות מסוג שונה לחלוטין - לא יהודיה קשישה, שקופר מתאר כאשת עסקים חסרת-חן, אלא אשה הדורה, ככל הנראה בריטית, המדיחה את נשות הפרבר לזנות, ואת הגברים לרצח. ואם אצל קופר עקרונות-הבית החביבות מסתגלות בזריזות לכל שינוי, אצל אולבי הן ממרות בבכי מול מעשה הרצח. אולבי עושה הנחה מסוימת לדמויות שלו. בסופו של דבר, הנחש המפתה - אשה מושחתת ממוצא זר - הוא האשם בחטא שמתחולל בגן...

כשקראתי שוב השנה את "הכל בגן" בגירסת אדוארד אולבי, חשבתי שהסאטירה עדיין מצחיקה, אבל איכשהו התרככה עם השנים. מחקר קצר (באדיבות

הויקיפדיה, יש לציין) גילה את קיומו של המחזה הבריטי המקורי. שם גיליתי רובד ארסי ואפל יותר. הזוגות של קופר היו "ממוצעים" יותר. הכמיהות שלהם - טריוויאליות יותר. לכן הסוף האלים והמסואב, עד אבסורד כמעט, היה מטריד פי כמה. מה שקסם לי בעיקר, שהאשמה לא היתה תלויה בתאוות בצע "חוטאת". פה מדובר היה בדיוק על אותו מעמד ביניים נשחק, שמתאמץ "לגמור את החודש", ומככב בכותרות העיתונים בישראל בשנים האחרונות.

ברור היה שאין כוונה למקם את "הכל בגן" בפרבר ישראלי כלשהו, אבל יש הגיון וצורך למקם את הסאטירה בימינו-אנו. החלטה כזאת חייבה כתיבה מחדש של חלק מהסצינות. גם ג'ני של שנות השישים חשה עצמה כגירסה מודרנית של נורה מ"בית הבובות" (אם כי אינה זוכרת מי ואיפה כתב את המחזה...). אבל בשנות האלפיים, דרישתו של ברנד מאשתו ש"תישאר בבית" חושפת רובד מטריד של אדנות ושמרנות גברית. מאידך, ולצער, התנאים הנוכחים בשוק העבודה, ומצוקתן של נשים רבות שנפלטות ממנו - או מתאמצות לחזור אליו - בסביבות גיל 40, איפשר לשים בפיו של הבעל טיעונים מוחצים, "אובייקטיביים" לכאורה. את הכמיהה של תושבי הפרבר לעברה הצבאי-קולוניאלי של בריטניה, שמחתי להחליף בדיונים סוערים על היחס כלפי מהגרי עבודה (והמעסיקים שלהם), ואת החרדה העמומה של אנשי 1962 מפני האנרכיה המתקרבת של דור הילדים, החלפתי בחשד כלפי "דור האינטרנט" המתהלך ברהיטות בעולם הוירטואלי, שזר לחלק מהוריו.

ג'ני, ברנד, לואיז, טום, לורה וסטיבן יכלו לגור גם במיתר, בשהם או בכפר-ורדים. למעשה הם יכולים לגור בכל ארץ מערבית, שבה מעמד הביניים מאויים ונשחק מול מדיניות כלכלית, המחזקת את העשירים ומתעלמת מצרכיהם של כל השאר. הם לא עניים - הם חיים ברווחה יחסית, אבל מתחתיה מסתתרת חרדה קיומית. השחיקה היא איטית, אבל היא בכיוון ברור. ומתוך כך צומחות קנאה, שנאה ואלימות. הפתרון שהם מוצאים הוא קפיטליסטי למהדרין - לעשות שימוש מקסימלי בכישורים שלהם. כפי שאומרת ג'ני, לגבי העיסוק החדש שלה - "יש לי את כל מה שצריך"... כך סיום המחזה מאחד את כל הזוגות בפרבר, שקינאו והתחרו זה בזה. סוף סוף יש להם תחושה אמיתית של קהילה - שותפים לפשע.



ג'יילס קופר



עידו ריקלין



איה קפלן

ג'יילס קופר - מחזאי

נולד ב-1918 בעיירה פרברית ליד דבלין. למד שפות בגרנובל באלפים שבצרפת ובבית ספר לשפות בסן סבסטיאן בצפון ספרד. קופר נרשם ללימודי משחק ב"אקדמיה על שם וובר דאגלס"- בית הספר למשחק בלונדון. במהלך לימודיו פרצה מלחמת העולם השנייה והוא גויס לשירות צבאי. לאחר המלחמה עבד כשחקן ב"תיאטרון האמנויות" "Arts Theatre" בלונדון תחת ניהולו של אלק קלונס, בהמשך שיחק גם בתיאטרון "רינגטס פארק" עד 1952, אז החליט לפנות לעריכת תסריט וכתבה במשרה מלאה.

קופר כתב יותר משישים תסריטים לרדיו ביניהם עיבודים ל"אוליבר טוויסט" של דיקנס, "בעל זבוב" של ויליאם גולדינג ו"יומו של טריפידס" מאת ג'ון וינדהם. לטלוויזיה כתב תסריטים שהתבססו על ספרי בילוש של הסופר ז'ורז' סימנון אודות המפקח מגרה ואת "האיש השני" (1964). המחזה הראשון של קופר באורך מלא "איף פעם לא יוצא" הועלה בפסטיבל אדינבורו ב-1950 ולאחר מכן בתיאטרון השער בלונדון.

"הכל בגן" בוצע לראשונה ב"תיאטרון האמנויות" "Arts Theatre" ב-1962. עיבוד אמריקאי של אדוארד אולבי המוקדש לזכרו של ג'יילס קופר, בוצע לראשונה ב-1967 ב"תיאטרון פלימות", ניו יורק. המחזה האחרון שלו "משפחה מאושרת" הוצג לראשונה ב"תיאטרון המפסטד" ב-1966 באותה שנה מת קופר בגיל 48 לאחר שנפל מהרכבת.

עידו ריקלין - מתרגם ומעבד

יליד ישראל, 1966. בוגר תלמה ילין ו-Central School of Speech and Drama, לונדון 1990. משנת 1991 במאי ומורה בבית-צבי. שימש במאי בית בתיאטרון הבימה ובתיאטרון באר-שבע. כתיבה ובימוי - תיאטרון הספריה: "הלילה הקצר ביותר בשנה", "אובססיה", "פנטזיה". תיאטרון באר-שבע: "הרוזן ממונטה כריסטו", "גלילאו".

עיבוד מחזות ילדים - מדיטק: "אמיל והבלשים", "אורה הכפולה", "מומו", "הכיתה המעופפת".

תרגום לתיאטרון באר-שבע - "קיץ ועשן", "מחלת נעורים", פילדלפיה אני בא", "פרלוד לנשיקה", "לא כולל שינה", "שידוך משמיים", ברוקלין בוי", "דלתות נפתחות", "אתה צעיר רק פעמיים", "ילדים חורגים לאלוהים", "גלילאו".

בימוי - הבימה: "רוקדים בלואנסה", "השושנה המקועקעת". תיאטרון באר-שבע: "הפסנתר של ברטה", "המון רעש על לא כלום", "גלילאו". הקאמרי: "עולמה של איימי", "יום במותו של ג'ו", "ציפור שחורה". התיאטרון הלאומי הגרמני, ויימאר: "חלום ליל קיץ". דארמשטדט: "אנה גלקתיה". היידלברג: "רומיאו ויוליה". בית האופרה של בראונשוויג: "שתיקתו של ברוך" ועוד הפקות בבית צבי ובתיאטרון הספריה.

זוכה פרס התיאטרון הישראלי, 2009 על עיבוד ובימוי "הרוזן ממונטה כריסטו".

איה קפלן - במאית

במאית, ילידת 1979. בוגרת תואר ראשון בחוג לאמנות התיאטרון באוניברסיטת תל אביב. חברת הועדה האמנותית של תיאטרון באר-שבע. מורה למשחק בגודמן בית הספר למשחק בנגב.

מעבודותיה - תיאטרון באר-שבע: "הכל אודות חוה". התיאטרון הקאמרי: "בעל למופת", "קולות בלילה" מאת יהושע סובול. פסטיבל תאטרונטו: "שעתו האחרונה של קול" מונודרמה מאת יהושע סובול בביצוע נבו קמחי, (ההצגה זכתה בפרס על הישג משחקי). תיאטרון הסמטה: "זעמו הגדול של פיליפ הויץ" מאת מאקס פריש. גודמן בית הספר למשחק בנגב: "שינדלה", חשיבותה של רצינות", "שמנה". הסטודיו למשחק מיסודו של יורם לוינשטיין: "סיבוב מסוכן" מאת ג' ב פריסטלי. יצירה, בימוי והנחייה של סיפור אהבה, מפגשי משחק אינטימיים בנושא ספרות, אנסמבל תיאטרון הרצלייה בשיתוף מוזיאון תל אביב. צוותא: "לא תישא" מאת יהושע סובול, פסטיבל "תיאטרון קצר". קפה תיאטרון הקאמרי: "אני לא דרייפוס" מאת יהושע סובול. תיאטרון בית ליסין: "הסתכלות" מאת דפנה כצנלסון בנק, קריאה מבוזמת, פסטיבל "פותרים מסך". (ההופעה זכתה בפרס אהובת הקהל). התיאטרון הקאמרי: "מסרי לביתי כי יצאתי למסע" מאת דניס שלם (צרפת) קריאה מבוזמת. אוניברסיטת תל אביב, הפקולטה לאמנויות: "בת זונה" מאת אמיר טייכר, פסטיבל "סמול במה" (ההצגה זכתה בפרס הבימוי).

יצירה ובימוי של משחקים, תיאטרון תנועה, פרויקט זירת הפסטיבל בפסטיבל ישראל.





יהודית אהרון - מעצבת תפאורה

לידת ליטא. בוגרת החוג לאמנות התיאטרון באוניברסיטת תל-אביב, בית הספר לאמנות בוילנה ובית הספר לציור של פרופסור אירנה ברילוב. זוכת פרס על שם ארנון אדר 2007.

בין עבודותיה כמעצבת תלבושות - אנסמבל עיתים בשיתוף תיאטרון הקאמרי: "הרצל", "הדיבוק", "הטייפ האחרון של קראפ", "שלוש אחיות", "בעל למופת", "נתן החכם", "מאה". תיאטרון החאן: "גן הדובדבנים", "אהובת הדרקון", "חוקר פרטי". תיאטרון גשר: "בין לילה ובין שחר". תיאטרון חיפה: "דוכסית של אמלפי". תיאטרון בית לסין: "סיבת המוות", "טניה עולה חדשה". תיאטרון באר-שבע: "למה לא באת לפני המלחמה", "נורה", "פרח השכונות". כמעצבת תפאורה - גודמן ביה"ס למשחק בנגב: "לצאת מכאן", "שינדלה". תיאטרון באר-שבע: "קן הקוקייה", "הכול אודות חוה".

כמעצבת תפאורה ותלבושות - תיאטרון הקאמרי: "חורף מתחת לשולחן", "הפארסות של צ'קוב", "העשירייה הקאמרית", "דולי סיטי". גודמן ביה"ס למשחק בנגב: "חתונת הדמים", "חשיבותה של רצינות", "המערה של סלמנקה". הסטודיו של ניסן נתיב: "כולם רוצים להיות", "הלוויה חורפית".



זיו וולושין - מעצב תאורה

בוגר סמינר הקיבוצים בתיאטרון. תיאטרון - "אח אח בום טראח", "סיפורי גילגמש" (זוכה פרס התאורה פסטיבל חיפה 2009, 2003). התיאטרון ערבי-עברי ביפו: "אישה בחולות" (זוכה פרס התאורה קיפוד הזהב 2006). "נשים זרות" (זוכה פרס התאורה קיפוד הזהב 2007). הבימה: "פשוטה", "אלף לילה", "החוטם", "כוכב יאיר", "מור פרסוניאק", "פוסט טראומה", "מונוגמיה", "ארץ חדשה", "הסוחר מוונציה", "לא אשנא". תיאטרון חיפה ותיאטרון אורנה פורת: "פיטר פן". תיאטרון אורנה פורת: "הקסם של אורנה" (זוכה פרס תאורן הצגות הילדים).

תיאטרון הקאמרי ותיאטרון ב"ש "האסיר מהקומה ה-14". תיאטרון המדיטק: "מומו", "המכשפה בבית ממול" (זוכה פרס התאורה פסטיבל חיפה 2012). בית ליסין: "מלאכת החיים". תיאטרון חיפה: "משהו למות בשבילו". תיאטרון המדיטק: "הכיתה המעופפת".

אופרה - "דידו ואניס", "הרמאי", "פונדק הרוחות", "ערבה" (זוכה התאורה בפרס קיפוד הזהב 2012), האופרה הישראלית בשיתוף סימפונט ב"ש: "נישואי פיגרו".

סבטלנה ברגר - מעצבת תלבושות

מעצבת תפאורה ותלבושות. בוגרת ביה"ס גרקוב, רוסיה, ואוניברסיטת תל-אביב.

עיצוב תפאורה - תיאטרון החאן: "החולה המדומה", "חוקר פרטי", "גן הדובדבנים", "הנסיכה האמריקאית", "אהובת הדרקון", "אותלו", "מצליחים", "נישואים", "קיץ", "אושר", "חיל פרשים אנו", "צל חולף", "ו'הגון של ראש העיר". תיאטרון גשר: "הלילה ה-12". תיאטרון חיפה: "משהו למות בשבילו", "מחיר הכבוד".

מדיטק: "אמיל והבלשים", "נסיך-צפרדע", "ספר הג'ונגל", "מומו", "יותם ויעלי". תיאטרון באר-שבע: "למה לא באת לפני המלחמה". תיאטרון אורנה פורת: "אנה ומלך סיאם", "הבחורים מדלת ממול". תיאטרון הקאמרי: "עד לא ידע". עיצוב תלבושות - תיאטרון אורנה פורת: "הברוזון המכוער". תיאטרון גשר: "שוגאים-סיפור אהבה". תיאטרון חיפה: "שלוש מסיבות", "אירמה לה דוס", "המקום ממנו באתי" ו"אמא מלכה". תיאטרון הבימה: "פירורים", "ארטון", "טנגו". מדיטק: "נסיך-צפרדע", "ספר הג'ונגל".



זיו וולושין



סבטלנה ברגר



יהודית אהרון



טל בלכרוביץ

טל בלכרוביץ - ניהול מוסיקלי יליד 1975. מלחין, מעבד ופסנתרן. שירות צבאי בתזמורת ובלהקת חיל האוויר. בוגר האקדמיה למוזיקה בת"א (ב.א. בהצטיינות בקומפוזיציה), למד ב-Manhattan School of Music (ניו יורק), בוגר בית הספר רימון, בוגר בית הספר לאמנויות ע"ש תלמה לילן. זוכה מלגות קרן תרבות אמריקה ישראל כמלחין ומעבד. בטלוויזיה - הלחנת המוסיקה לסדרות: "רחוב סומסום" (ערופץ הופ 2009), "בית ספר למכשפים" (ערופץ לוגי).

הלחנת מוסיקה לתיאטרון - הקאמרי: "בעל למופת", "קולות בלילה". תיאטרון באר-שבע: "שחק אותה סם". תיאטרון אורנה פורת ותיאטרון חיפה: "פיטר פן-הקסם חוזר". מדיטק: "דו רה מו". הבימה: "ערב שירי ה. פינטר", "הוודי זקן בלונדינית". תיאטרונטו: "בדידות היקרה". תמונע: "איכה?", "חיים כפולים". תיאטרון אורנה פורת: "הנעליים של אדון סימון", "תיבת נוח", "סיפורי איתמר ורותי גם" ו"אגדה על קערה ומצקת".

ניהול מוסיקלי, ניצוח ונגינה - הקאמרי: "פופר", "מעגל הגיר הקווקזי", "ג'וני הלך", "שירת הקאמרי". הבימה: "ליזיסטרטה", "נתתי לה חיי", "יוסף וכותונת הפסים המשגעת", "הלהקה", "הכבש ה-16" ו"שלמה המלך ושלמי הסנדלר". קרן אור הפקות-בית לסין: "אוליבר", "אבניו קיו", "סיפורי נרניה". מדיטק: "צפרדי וקרפד", "הכבש ה-16". תיאטרון אורנה פורת: "הגן של ביאליק". החאן: "אהובת הדרקון", "המצליחים", "מלחמה על הבית" ו"מילה של אהבה".

עיבד והפיק מוסיקלית את הדיסק והמופע "ענן על מקל", שירי ילדים מאת רינת הופר, כמו כן עובד על דיסק משיריו ומופיע ברחבי הארץ.

דניז אטרקצי' - עוזרת בימאית

בוגרת לימודי בימוי "תיאטרון החדר", קמרה אובסקורה, במסלול פרוזה ותסריטאות, ביכורי העיתים - לימודי בימוי והדרכת משחק בחינוך בלתי פורמאלי ובית הספר לכתבינת דרמה, לימודי מחזאות. עבדה כמנהלת הצגה, עוזרת במאי ומפיקה בפועל בשלל הפקות. עבדה בבית ספר לאמנויות הבמה בית צבי (2006-2007) ומדיטק חולון (2008-2011).

הפקות: תיאטרון תמונע, הבימה, טלית הפקות, קרן אור הפקות, צוותא, תיאטרון תל-אביב, אשד הפקות, הפקות בחברות פרטיות, קופרודוקציות בינלאומיות ועוד. עוזרת במאי בתיאטרון באר-שבע בהצגות: "שחק אותה סם", "בוגד", "קומפני", "למה לא באת לפני המלחמה", "נורה", "סוביניר", "איפיגניה", "טירונות בלוז". מתנדבת ב-2021, עמותה לנפגעי תקיפה מינית.



דניז אטרקצי'



אביטל פסטרנק

אביטל פסטרנק - ג'ני אקטון
 בוגרת בית הספר הגבוה לאמנויות הבמה בית צבי. תיאטרון הקאמרי: "הכבש ה-16", "תפילה", "אנטיגונה", "מעופפי רישפון". תיאטרון הבימה: "אמדאוס", "מריוס". תיאטרון הרצליה: "גברת קליין", "איוון עדין", "ירח אלבמה". תיאטרון בית ליסין: "זהות", "סוסים בכביש גהה". השתתפה במחזמר "גריז" (סנדי). הופיעה עם יוני רכטר ועלי מוהר ב"אהובתי היחידה".
 בתיאטרון באר-שבע: "פאל ג'ואי", "נוכלים ואוהבים", "קץ ועשן", "מחלת נעורים", "המתחזה", "ביבר הזכוכית", "מים גנובים", "ילדים חורגים לאלוהים", "אפרייל הקסום", "השחקן", "הביתה הביתה", "הרוזן ממונטה כריסטו", "קומפני", "למה לא באת לפני המלחמה", "נורה". בטלוויזיה - "סיטון", "מיי פירסט סוני", "האמת העיומה", "גירושים נפלאים", "כל שבת שנייה".
 בקולנוע: "מלח הארץ", "סוף שבוע בתל אביב", "הכל מתחיל בים".



יוסי מרשק

יוסי מרשק - ברנרד אקטון
 בוגר בית הספר הגבוה לאמנויות הבמה בית צבי 1994. למד קולנוע באוניברסיטת ניו יורק.
 תיאטרון הרצליה: "ים יבשה ים". תיאטרון החאן: "הא-הא", "יש מלחמה בחוץ", "החתונה". תיאטרון הבימה: "פרורים". תיאטרון באר-שבע: "נוכלים ואוהבים", "אם הבית", "הביתה הביתה", "קן הקוקייה".
 Absolute Theater Co: "What We Leave". טלוויזיה - "הכל דבש", "פלפלים צהובים", "טלנובלה בע"מ", "לא לפני הילדים", "ניו יורק".
 קולנוע - "הבועה", "מבצע תמניה", "תחת אותה השמש", "אל תתעסק עם הזוהאן" ו"מנפאוור".
 פרינג' - תיאטרון תמונע: "שיחות לילה", "השיטה". תיאטרון צוותא: "שלושה בלילה". תיאטרון המעבדה: "וויצק".
 זוכה פרס האקדמיה לשנת 2011 על "פלפלים צהובים".



חגית בן-עמי



ולדימיר פרידמן

חגית בן-עמי - ליאוני פימוז
 למדה משחק באוניברסיטת תל-אביב, בוגרת מסלול משחק בבית-הספר לאמנויות הבמה בית-צבי, בעלת BA בחינוך בלתי פורמאלי, ומטפלת מוסמכת ברישיון משרד הבריאות בדרמה ואמנות.
 תיאטרון בית לסין: "סינית אני מדברת אליך", "סוף עונת החלומות", "אלטלנה", "היורשת", "צל של אישה". תיאטרון הקאמרי: "ינטל", "שברי זכוכית", "חוות החיות". תיאטרון חיפה: "משיח", "נשות טרויה", "בובה". תיאטרון באר-שבע: "מפיסטו", "שלוש אחיות", "בית מלאכה". תיאטרון תמונע: הצגת היחיד "הטובה באמהות". תיאטרון ילדים ונוער: "הקמצן", "אני ואחי הקטן", "ההרפתקה המופלאה". בתיאטרון המסחרי: "פיאף".
 השתתפה בפסטיבלי עכו ובהצגות בצוותא.
 בטלוויזיה: "זהב של שוטים" (ערוץ 2), "2.3" (ערוץ 10).
 מופיעה בפרסומות שונות. במקביל הציגה עבודות פיסול בארבע תערוכות יחיד והשתתפה בתערוכות קבוצתיות בח'ל ובארץ עם עבודותיה.

ולדימיר פרידמן - ג'ק פוסטר
 בוגר האקדמיה הממשלתית לאומנויות תיאטרון במוסקבה. עלה ארצה בשנת 1991. זוכה איש השנה של העלייה הרוסית בתחום הקולנוע והתיאטרון (2004), זוכה שחקן השנה על תפקידו בהצגה "הספסל" (2006).
 בתיאטרון באר-שבע: "בוגד", "נורה".
 ביים וכתב את הצגת היחיד "שם נולדתי" אשר הוצגה בעברית מעל 2000 פעמים.
 קולנוע: "כנפיים שבורות", "חברים של יאנה", "קרקס פלסטינה", "שושלת שוורץ", "מכתבים מרישיקש", "בית ר פרובאנס", "5 שעות מפריז", "קירות". טלוויזיה: "אחת אפס אפס", "האלופה", "טרויקה", "טייק אווי", "תיק סגור", "מגדלים באוויר", "מילואים", "מסכים", "ילדים מגנבת נפולאון", "שמש", "החיים זה לא הכל" ואחרים.





מיכל ברנד



מולי שולמן



הילה סורג'ון



קובי ליבונה



אביהוד תדהר

מיכל ברנד - לורה היקס

ילדת באר-שבע. שירתה בלהקת המפח"ש. בוגרת בית הספר הגבוה לאמנויות הבמה בית-צבי. תיאטרון הבימה: "נאסר א-דין", "בוסתן ספרדי". תיאטרון הקאמרי: "הנפש הטובה מסצ'ואן", "ניטל", "כנר על הנג". תיאטרון באר-שבע: "קומפני", "למה לא באת לפני המלחמה". תיאטרון הספרייה: "בורגנים", "בעל אידיאלי", "שדים ורוחות", "הנס של אנטוניו הקדוש", "מיונטרופ". תיאטרון אורנה פורת: "שמוליק של זהרה", "שבעה במכה אחת", "רכבת ההצלה", "נשיקה בכיס", "מחסן השטוחים", "פצפונת ואנטון". במחזות זמר - "סוויט צ'ריטי", "האסופית", "משחקי פיגמה", "שיער", "משתגעים מאהבה". בתיאטרון המסחרי - "צלילי המוסיקה", "נרניה". זוכת פרס השחקנית בהצגה "חלם" בפסטיבל הצגות הילדים הבינלאומי בחיפה 2007.

מולי שולמן - סטיבן היקס

יליד 1974. בוגר הסטודיו של ניסן נתיב תל אביב 2000. תיאטרון באר-שבע: "הזכייה הגדולה", "יונו והטווס", "קומפני", "הכול אודות חוה", "סוביניר". בימוי ותרגום - תיאטרון תמונע: "מר קולפרט" (זוכת שני פרסי "קיפוד הזהב" 2010). ביים את ההצגה "רחמים", פסטיבל תיאטרון קצר צוותא 2010. מזה עשור מופיע בדואט האימפרוביזציה THREE FALLING יחד עם ענבל לורי. טלוויזיה - "בלתי הפיך", "פרשת השבוע", "חשופים", "סרוגים" (עונה 2), "מעצר-בית", "המובילים", "המדריך למתחילים". קולנוע - כתב ושיחק ב"אות משמים" (זוכה פרס ראשון בפריקט 48 שעות, 2009). משתתף בפרסומות שונות בניהם קמפיון ויזה כ.א.ל עם יעל שירוני. מדובב ומביים קולות בסרטי פיקסאר ודיסני.

הילה סורג'ון - לואיז פלמר

בוגרת בית הספר הגבוה לאמנויות הבמה בית צבי (1998). זוכת מלגות עדנה פלדל, סנו, גיורא גודיק. תיאטרון הקאמרי: "הרב קמע", "טובים השניים", "כובע הקש האיטלקי", "השיבה לחיפה", "הנפש הטובה מסצ'ואן", "ניטל", "רומיאו ויוליה". תיאטרון בית ליסין: "ז'קר", תיאטרון באר-שבע: "בית הקפה", "שידוך משמיים", "לטיפול יצאנו", "אחרון המאהבים הלוהטים", "אתה צעיר רק פעמיים". תיאטרון הספרייה: "גב החתול שלך מת", "יוסף", "פאל ג'ואי", "לצאת מכאן". תיאטרון תמונע: "כנינים", "אלוורה". פסטיבל תיאטרון קצר בצוותא: "יומולדת שמח", "שטויות". תיאטרון מסחרי - הצגת היחיד "המורה מרגלית", המחזמר "משתגעים מאהבה", "אני פה בגלל אשתי". תיאטרון הקאמרי בשיתוף מ.ר.א.ה: "דרושה אישה מסודרת נקייה". הצגות ילדים - "סיסי הנסיכה", "האסופית", "טיף וטף", "שלגיה", "האריה שאהב תות", "גילי בא לבקר", "מעלה קרחות". קולנוע וטלוויזיה - "המשרד" (עונה 1,2), "השמינייה", "הכוכבים של שלומי", "ביקור התזמורת", "החיים זה לא הכול", "כוכבי השכונה", "מרס טורקי", "ערב אדיר". משתתפת בפרסומות שונות ומדובבת בסרטים מצוירים.

קובי ליבונה - טום פלמר

יליד 1972. בוגר בית הספר לאמנויות הבמה בית צבי, 1998. זוכה תחרות מונוגלמים ע"ש רפאל קלצ'קין, מלגת קרן שרת ושתי מלגות קרן הסטיפנדיות. תיאטרון בית לסי: "סקאפינו", "על עכברים ואנשים", "אלטלנה", "רק אתמול נולדה", "טניה עולה חדשה", "פרינסס מרי 7", "נדל"ן", "רוחלה מתחתנת". תיאטרון הבימה: "אנה קרנינה", "המחלוקת". תיאטרון חיפה: "עד התביעה", "מפעל חייו". תיאטרון הספרייה: "מלחמת טרויה לא תפרוץ", "מיס שרה סמסונג". תיאטרון תמונע: "העורבים של מר ולטר", "שעונים". בתיאטרון המסחרי: "חייתי רק לך". הצגות ילדים ונוער: "מכתבים לאחי", "אהבת איתמר", "מעלה קרחות", "נטע זר", "שבעה במכה אחת", "אורה הכפולה", "אקסודוס". בטלוויזיה: "לגעת באושר", "תיק סגור", "משפחת עזאני", "מיכאלה", "אהבת קיץ". בקולנוע: "כיפור" - סרטו של עמוס גיתאי. "תסתכל לי בעיניים" - תפקיד ראשי בסרטו של ארנון צדוק.

אביהוד תדהר - רוג'ר אקסון

בוגר תיכון תלמה ילין מגמת תיאטרון. בוגר בית הספר הגבוה לאמנויות הבמה בית צבי 2007. זוכה מלגות קרן שרת, זוהרה שקוב, ושרגא פרידמן. תיאטרון הספרייה: "אקווס", "איפה אמא שלי", "אביב מתעורר", "יוסף וכותנת הפסים המשגעת", "מלאכים באמריקה", "ריצ'רד השלישי". תיאטרון הקאמרי: "אוי אלהים", "משפחה חמה", "זוהר", "אלמה", "ניטל", "גטו". תיאטרון באר-שבע: "למה לא באת לפני המלחמה".

Written by:
Giles Cooper
Translated by:
Ido Ricklin
Director:
Aya Kaplan
Stage designer:
Judith Aharon
Lighting designer:
Ziv Voloshin
Costume designer:
Svetlana Breger
Musical director:
Tal Belchrovitz

The Cast:
Avital Pasternak - Jenny Acton
Yossi Marshak - Bernard Acton
Avihud Tidhar - Roger Acton
Michal Brand - Laura Hicks
Muli Shulman - Stephen Hicks
Hila Surjon - Louise Palmer
Kobi Livne - Tom Palmer
Hagit Ben-Ami - Leonie Pimoz
Vladimir Fridman - Jack Poster

The theatre is supported by:
the Ministry of Culture and Sport
Beer-Sheva Municipality
The Negev Development Authority

41 Rager Bvd. Beer-Sheva, Israel
Tel: 972-8-6266444 www.b7t.co.il



שחקני תיאטרון באר-שבע
לעונה 2012-2013 (לפי סדר הא"ב):

- * אבישר עידן
- ** מאור אוראל
- * אבני תום
- ** מאירסון אורה
- ** אברהם תומר
- ** מזעקי אורי
- ** אדרעי קרן
- * אדרת קובי
- ** מסינגר רמה
- ** אפיר אלון
- ** סברי אורי
- * אייל פיש
- * איסרליש דני
- * סוויסה מאיר
- * איתן יעל
- * סידליק אדר
- * עני אדוה
- * פולישוק איתי
- * אלפי-אהרון גורי
- * פוקס סיגלית
- * פיש רעות
- ** בימוולד-איזנברג אפרת
- ** ביטרמן רון
- * פריבס אלדד
- * בן זקן לירז
- * פרימן עופר
- * צרויה נילי
- * צ'רכי לירז
- * צ'רצ'י יונתן
- * ברנמן נמרוד
- * ברובינסקי ירון
- * גולן שירי
- * קדוש קינן כנרת
- * גורל לי
- * קובריגרו ראובן
- * גורבלס יעל
- * קוזלובסקי רויה
- ** קוריאט שלומי
- ** דנון ענבר
- * קנטור ארז
- * הנואל אוולין
- * קריאף אמיר
- * הרוש אלירן
- * קשת רותם
- ** יזרעאל מיכל
- ** ויזרעאל מיכל
- * קוריטאט שלומי
- * רוסשילד ניצן
- * רייך ירמי
- * ויזרעאל מיכל
- * קדוש קינן כנרת
- * קובריגרו ראובן
- * קוזלובסקי רויה
- ** קוריאט שלומי
- ** קנטור ארז
- * קריאף אמיר
- * קשת רותם
- ** רוסשילד ניצן
- * רייך ירמי
- * שויף מרינה
- * שטראוס זהר
- * שירום מירב
- * תורג'מן מעיין
- * בוגרי גודמן -
- * ביה"ס למשחק בנגב
- ** סטודנטים בגודמן -
- * ביה"ס למשחק בנגב
- * * * * *

נותני חסויות ותורמים

מכתשים-אגן בע"מ
משה הראל
יורם אלי
מוטי ברהום
מנהל טכני
אבי קובני

מח' סאונד ומולטימדיה
ניר רובין
יעקב אבודרהם
אייל פיש
אנדריי לומנובסקי

מנהל מח' סאונד ומולטימדיה
אופיר ספיר

תאורה
רותם אבירם
שמעון זרחי
אבי זוהר
אלירן צדיק
גבי פרידרין

מנהל ומעצב תאורה
שמואל מור

מנהלי הצגה
שלמה לסרי
איציק קריספין

מנהל הפקות ותפעול
יואב מהרבני

ועדה אמנותית
ניר ארז
איה קפלן
רפי ניב
שמוליק יפרח

מנהל אמנותי
רפי ניב

סמנכ"ל כספים ומינהל
אורן אהרונז

מנכ"ל ומנהל אמנותי
שמוליק יפרח

מכתשים-אגן בע"מ
כימיקלים לישראל בע"מ
מנג'ינס ים המלח בע"מ
מפעלי ים המלח בע"מ
מפעלי תובלה בע"מ
רותם אמפרט נגב בע"מ
תרכובות ברום בע"מ
הקרן ע"ש מרק ריץ'
הקרן להשבת רכוש נספי השואה

חברי אגודת הידידים לשנת 2013:
מייסדים:
ביתן רותי וגדי
בן-סימון דוד - מנכ"ל מכתשים
הקהילה היהודית של מונטריאול, Federation CJA
להב חגית ואלי
לוצאטו את לוצאטו בע"מ
מפעלי ים המלח בע"מ
מתן שירותי בריאות בע"מ
נגב מינרלים בע"מ
רותם אמפרט בע"מ
שוורץ יוסי
תרכובות ברום בע"מ

ידידים:
אביסרור גורג'ט ואלי - אביסרור משה ובניו
אביסרור גלית וג'קי - אביסרור משה ובניו
אביסרור מורן ויורם - אביסרור משה ובניו
בצון חני ונעם - DSI תעשיות סיליקה דימונה
בליסטרא שוש וגיל
בן שמואל יצחק
גז דניאלה ויוסי
ד"ר חבושה אורי - מנהל הרכש וההתקשרויות,
מכתשים אגן

חלון סימה ויעקב
כימיקונטקט בישראל בע"מ
לוי רחל - מנהלת קשרי קהילה, מכתשים אגן
ליפשיץ איריס ועופר
מנור עליזה
מפעלי המנג'ינס בע"מ
מפעלי תובלה בע"מ
פלד אלה ורוגן - DSI תעשיות סיליקה דימונה
צבי תקשורת והוצאה לאור בע"מ
שדה ענת וטל
שטרית שלומי - קפה קקאוו
תבליני מימון
תולי אומנות העץ בע"מ

האנשים שלנו מאחורי הקלעים

הנהלה ציבורית
י"ר: גרינבאום אשר
אברג'יל ריימונד
אחוז קרן
אטיאס אבי
פרופ' איליה ראובן
דר' אנגלרט מאיר
בדש פני
בן סימון ראובן
גולדפרב משה
גז דניאלה
חן עפרה
ידלין אהרון
יוסוב דוד
ליפשיץ עופר
מנור עליזה
פרופ' מרקוביץ ג'ורג'
סהר מאיר
קליימן אריה
רוזנבליט אמיר
ריץ יוסי
שתיל יצחק

ממונה בטיחות
יעקב הכהן

ייעוץ משפטי
רמה לשם עו"ד

מבקר חיצוני
חדד את תורג'מן ושות' ר"ח

מבקר פנימי
אלברט פרץ, ר"ח

רופא התיאטרון
ד"ר מיקי (מייקל) גידון

דוברות ויחסי ציבור
צבי תקשורת בע"מ

נציגות מכירה
מזל אבר
אירית אדרי
עדי אדרי

בר חנון יעלי
קטי אוחיון
שחף בר
סיון בראון
ורד הרוש
הילה מנצור
לירז נחום
שרית פנחס
חנית שלי
מעייין ששון

קופאיות
ליטל אודיז
נועה חביבאן
יפעת חלילי
הילה יעקובי
הילה לוי
אורטל נוימן
חלי סבג

מנהלת מח' טלמרקטינג וקופה
אילנית קנין- בקר

מנהלת מכירות אזור דרום
אורנה דגן

מנהלת מכירות חוץ
רונית קריספין

מנהלת פרויקטים שיווקיים
ורד דהן

מחסן תלבושות ואביזורים
אהובה ארז
מאיה טובין

צוות טכני
חנוך אברהם
אלכס גומלסקי
רוני בקר
דודו מויאל
אריה לוצאטו
ג'וני סולטן
אלעד רחמים

מנהל במה ראשי
אלי יוספי

מנהלת חשבונות
שרה כהן

EVERYTHING IN THE GARDEN

Written by Giles Cooper Translated by Ido Riklin Director Aya Kaplan



Beer-Sheva
Theatre

Beer-Sheva Theatre
40th Anniversary